

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2023. gada 9. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā politika patvēruma un alternatīvās aizsardzības jomā – Direktīva 2011/95/ES – 15. pants – Alternatīvās aizsardzības piešķiršanas nosacījumi – Tādu elementu ņemšana vērā, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, kā arī vispārējo situāciju izcelsmes valstī – Humanitārā situācija

Lietā C-125/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *rechtbank Den Haag zittingsplaats 's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenbosā, Nīderlande) iesniegusi ar 2022. gada 22. februāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 22. februārī, tiesvedībā

X,

Y,

viņu seši nepilngadīgie bērni

pret

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente),

ģenerālvokāts: P. Pikamēe [*P. Pikamäe*],

sekretāre: A. Lamote [*A. Lamote*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 23. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– Y, X un viņu sešu nepilngadīgo bērnu vārdā – *S. Rafi, P. J. Schüller* un *J. W. J. van den Broek, advocaten,*

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen, A. Hanje* un *J. M. Hoogveld*, pārstāvji,
- Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *M. Van Regemorter*, pārstāves,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *A. Hoesch*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *R. Bénard, A.-L. Desjonquères* un *J. Illouz*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Azéma* un *F. Wilman*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2023. gada 8. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 15. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp X, Y un viņu sešiem nepilngadīgajiem bērniem, Lībijas valstspiederīgajiem, no vienas puses, un *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (tieslietu un drošības valsts sekretārs, Nīderlande; turpmāk tekstā – “valsts sekretārs”), no otras puses, par to, ka tas ir noraidījis viņu starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/95 12., 16. un 34. apsvērumā ir noteikts:

“(12) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir, no vienas puses, nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, un, no otras puses, nodrošināt, lai šīm personām visās dalībvalstīs būtu pieejams minimālais pabalstu līmenis.

[..]

(16) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā [(turpmāk tekstā – “Harta”)]. Šī direktīva jo īpaši cenšas nodrošināt, ka pilnībā tiek respektēta cilvēka cieņa un patvēruma pieteikuma iesniedzēja un viņu pavadošo ģimenes locekļu tiesības uz patvērumu, un veicināt minētās Hartas 1., 7., 11., 14, 15., 16., 18., 21., 24., 34. un 35. panta piemērošanu, un tādēļ tā būtu attiecīgi jāīsteno.

[..]

(34) Nepieciešams ieviest vienotus kritērijus, uz kuru pamata personas, kas iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ir atzīstamas par tiesīgām saņemt alternatīvo aizsardzību. Minētajiem kritērijiem būtu jāizriet no starptautiskām saistībām saskaņā ar cilvēktiesību instrumentiem un dalībvalstīs pastāvošās prakses.”

4 Šīs direktīvas 2. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) “starptautiskā aizsardzība” ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) [punktā];

b) “starptautiskās aizsardzības saņēmējs” ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) [punktā];

[..]

f) “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;

g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;

h) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

i) “pieteikuma iesniedzējs” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;

[..].”

5 Minētās direktīvas 4. pantā “Faktu un apstākļu novērtēšana”, kas ietverts tās II nodaļā par “starptautiskās aizsardzības pieteikumu novērtēšanu”, ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var uzskatīt par pieteikuma iesniedzēja pienākumu pēc iespējas ātrāk iesniegt visas sastāvdaļas, kas nepieciešamas, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Dalībvalsts pienākums ir, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju, novērtēt attiecīgās pieteikuma sastāvdaļas.

[..]

3. Starptautiskās aizsardzības pieteikuma novērtējums jāveic individuāli par katru pieteikuma iesniedzēju un, to darot, jāņem vērā:

- a) visi būtiskie fakti, kas attiecas uz izcelsmes valsti laikā, kad tiek pieņemts lēmums par pieteikumu [..];
- b) attiecīgie paziņojumi un dokumentācija, ko iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, tostarp informācija par to, vai pieteikuma iesniedzējs bijis vai var tikt pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam;
- c) pieteikuma iesniedzēja individuālais stāvoklis un personīgie apstākļi, ieskaitot tādus faktorus kā iepriekšējā darbība, dzimums un vecums, lai, pamatojoties uz pieteikuma iesniedzēja personīgajiem apstākļiem, novērtētu, vai darbības, ar kādām pieteikuma iesniedzējam bijis jāsaskaras vai ar kādām tam var nākties saskarties, būtu uzskatāmas par vajāšanu vai smagu kaitējumu;

[..].

4. Fakts, ka pieteikuma iesniedzējs jau bijis pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam vai tiešiem šādas vajāšanas vai šāda kaitējuma draudiem, ir nopietna norāde uz pieteikuma iesniedzēja pamatotajām bailēm no vajāšanas vai uz reālu risku ciest būtisku kaitējumu, ja vien nav dibinātu iemeslu uzskatīt, ka šāda vajāšana vai būtisks kaitējums netiks atkārtoti.

5. Ja dalībvalstis piemēro principu, saskaņā ar kuru pieteikuma iesniedzēja pienākums ir pamatot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, un ja pieteikuma iesniedzēja paziņojumos norādīti aspekti nav pamatoti ar dokumentāriem vai citādiem pierādījumiem, šiem aspektiem nav nepieciešams apstiprinājums, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) pieteikuma iesniedzējs pielicis patiesas pūles, lai pamatotu savu pieteikumu;
- b) visas attiecīgās sastāvdaļas, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā, ir iesniegtas un ir sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz jebkādu citu attiecīgu sastāvdaļu neesamību;
- c) pieteikuma iesniedzēja paziņojumi tiek uzskatīti par saskaņotiem un ticamiem un nav pretrunā ar specifisku un vispārēju informāciju, kas pieejama par pieteikuma iesniedzēja lietu;
- d) pieteikuma iesniedzējs iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pie pirmās iespējas, ja vien pieteikuma iesniedzējs nevar apliecināt, ka viņam bijuši pamatoti iemesli, kāpēc tas nav izdarīts; un
- e) konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējam kopumā var uzticēties.”

6 Šis pašas direktīvas 8. panta “Iekšējā aizsardzība” 2. punkts ir formulēts šādi:

“Pārbaudot, vai pieteikuma iesniedzējam ir pamats bailēm no vajāšanas vai pastāv reāls risks, ka tiks nodarīts būtisks kaitējums, vai ir pieejama aizsardzība pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu izcelsmes valsts daļā saskaņā ar 1. punktu, dalībvalstis laikā, kad tiek pieņemts lēmums par pieteikumu, ņem vērā vispārējos apstākļus, kādi dominē minētajā valsts daļā, un pieteikuma iesniedzēja personīgos apstākļus, ievērojot 4. pantu. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka tiek iegūta precīza un aktuāla

informācija no attiecīgajiem avotiem, piemēram, no Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos un Eiropas Patvēruma atbalsta biroja.”

- 7 Saskaņā ar Direktīvas 2011/95 15. pantu “Būtisks kaitējums”, kas ietverts tās V nodaļā par “kvalificēšanu par personu, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību”:

“Būtisku kaitējumu veido:

- a) nāves sods vai eksekūcija; vai
 - b) pieteikuma iesniedzēja spīdzināšana vai necilvēcīga pazemojoša izturēšanās pret viņu, vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana izcelsmes valstī; vai
 - c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.”
- 8 Šīs direktīvas 18. pantā “Alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana” ir noteikts:

“Dalībvalstis piešķir alternatīvās aizsardzības statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas ir tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību, saskaņā ar II un V nodaļu.”

Nīderlandes tiesības

- 9 2000. gada 23. novembra *Vreemdelingenwet 2000* (2000. gada Ārvalstnieku likums; *Stb.* 2000, Nr. 495), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, 29. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Terminiuzturēšanās atļauju [...] var piešķirt ārvalstniekam, kam:

- a) ir bēgļa statuss; vai
- b) tas pietiekami pierāda, ka viņam ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka izraidīšanas gadījumā viņam pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu, ko veido:
 - 1°. nāves sods vai eksekūcija; vai
 - 2°. spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša izturēšanās vai sodīšana; vai
 - 3°. smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 10 2018. gada 28. janvārī X un Y, divi laulātie, kuriem ir Lībijas valstspiederība, arī savu sešu nepilngadīgo bērnu vārdā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumus valsts sekretāram, apgalvojot, ka gadījumā, ja viņi atgrieztos Lībijā, viņiem pastāv reāls risks ciest “būtisku kaitējumu” Direktīvas 2011/95 15. panta b) un/vai c) punkta izpratnē.
- 11 Lai pamatotu starptautiskās aizsardzības pieteikumus, X un Y atsaucās uz faktiem gan saistībā ar viņu personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju viņu izcelsmes valstī, tostarp vispārējo vardarbības līmeni Lībijā un no tā izrietošo humanitāro situāciju.

- 12 Konkrētāk, X paziņoja, ka no 2012. gada līdz 2017. gada jūnijam ir strādājis Tripolē (Lībija) par politiķu, tostarp divu premjerministru, premjerministra vietnieka un vairāku ministru, personiskās apsardzes darbinieku. Viņš apgalvo, ka ārpus sava darba laika ir cietis apšaudē, kurā viņam trāpīts galvā un viņa kreisais vaigs ievainots ar lodes šķembu, un pēc tam viņš saņēmis nāves draudus telefona sarunās, kas notikušas attiecīgi aptuveni piecus mēnešus un gadu līdz divus pēc šīs apšaudes. X esot aizdomas par to personu identitāti, kas atbildīgas par šīm darbībām, taču viņš to nevarot pierādīt. Turklāt X minēja faktu, ka brālis viņam ir ziņojis, ka paramilitāri grupējumi mēģina sagrābt zemesgabalu, kuru viņš mantojis no tēva, un esot draudējuši nogalināt ikvienu, kas tam pretosies. Visbeidzot, X apgalvoja, ka viņš ir Lībiju atstājis arī sarežģīto dzīves apstākļu – it īpaši degvielas, dzeramā ūdens un elektroenerģijas trūkuma – dēļ Tripolē. Savukārt Y savu starptautiskās aizsardzības pieteikumu pamatoja ar bailēm, ko izraisījusi X personīgā pieredze, kā arī ar vispārējās nedrošības situācija Lībijā, kuras dēļ viņai arī radušās veselības problēmas.
- 13 Ar atsevišķiem 2020. gada 24. decembra lēmumiem valsts sekretārs X un Y iesniegtos starptautiskās aizsardzības pieteikumus noraidīja kā nepamatotus. Pirmkārt, tas atzina, ka pieteikuma iesniedzējiem nav jābaidās par būtisku kaitējumu Direktīvas 2011/95 15. panta b) punkta izpratnē. Tas pauda uzskatu, ka abi apgalvotie draudi nav ticami un ka X nav pierādījis ne to, ka apšaušana, kurā viņš cietis, būtu bijusi vēsta konkrēti pret viņu, ne arī to, ka pastāv saikne starp šo vardarbību un viņa profesionālo darbību kā augstu politisku amatpersonu personiskās apsardzes darbiniekam. Otrkārt, valsts sekretārs atzina, ka viņam ir jāidentificē riska grupas un jānosaka, vai pastāv tāda riska situācija, kāda paredzēta šīs direktīvas 15. panta c) punktā. Uzskatot, ka nav nepieciešams vērtēt vispārējo drošības situāciju Lībijā, tas secināja, ka prasītājiem arī nebija jābaidās par būtisku kaitējumu šīs otrās tiesību normas izpratnē.
- 14 X un Y šos lēmumus pārsūdzēja *rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenbosā, Nīderlande).
- 15 Vispirms šī tiesa uzsver, ka pamatlietās aplūkotie starptautiskās aizsardzības pieteikumi ir pamatoti gan ar prasītāju individuālajiem un personīgajiem apstākļiem, gan ar atsauci uz vispārējo vardarbības situāciju un no šīs vardarbības izrietošo humanitāro situāciju izcelsmes valstī. Tomēr tā piebilst, ka šādi elementi, aplūkoti nošķirti, šķietami nesasniedz bīstamā kaitējuma individualizācijas pakāpi un plaši izplatītās vardarbības smaguma sliekšni, kādi tiek prasīti, lai saņemtu alternatīvo aizsardzību, kura tiek piešķirta attiecīgi ar Direktīvas 2011/95 15. panta b) punktu un 15. panta c) punktu.
- 16 Minētās tiesas ieskatā tādējādi rodoties jautājums, vai šīs direktīvas 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā 15. pantā paredzētās būtiska kaitējuma izpausmes ir jāvērtē stingri nošķirti, un tāpēc pieteicēja apgalvotajiem faktiem un apstākļiem būtu nozīme, tikai lai pamatotu bailes par šādu bīstamu kaitējumu, vai, gluži pretēji, ir jāveic visu nozīmīgo elementu pilnīgs un kopīgs novērtējums gan attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju izcelsmes valstī, pirms tiek noteikts, kādu būtiska kaitējuma izpausmi šādi fakti un apstākļi ļauj pamatot.
- 17 Iesniedzējtiesa šajā ziņā atzīst, ka būtiska kaitējuma reāla riska esamības novērtējuma sākumpunkts ir vajadzība aizsargāt pieteikuma iesniedzēju un ka Direktīvas 2011/95 15. panta pirmā interpretācija, kas atspoguļota iepriekšējā punktā, rada tādu robu ar šo tiesību normu sniegtajā aizsardzībā, kas atņem lietderīgo iedarbību tajā paredzētajai alternatīvās aizsardzības sistēmai. Savukārt 15. panta otrā interpretācija, kas atspoguļota iepriekšējā punktā, atbilstot šīs direktīvas sistēmai un tajā izvirzītajiem mērķiem, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai par

1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 3. panta interpretāciju, kura saskaņā ar Hartas 4. pantu esot jāņem vērā, interpretējot tās 52. panta 3. punktu.

- 18 Turpinājumā – iesniedzējtiesa lūdz Tiesu precizēt, kādā veidā novērtējumā attiecībā uz Direktīvas 2011/95 15. panta c) punktu ir jāņem vērā ar pieteicēja personīgajiem apstākļiem saistītie iemesli, kādi ir identificēti 2009. gada 17. februāra spriedumā *Elgafaji* (C-465/07, EU:C:2009:94). Šajā kontekstā šī tiesa it īpaši vēlas, lai Tiesa paskaidrotu, vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja individuālā stāvokļa un personīgo apstākļu ņemšana vērā pārsniedz individualizācijas prasību, kāda izriet no ECT 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts), proti, vai citi individuāli apstākļi, ne tikai izcelsme no tādas konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visestrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” pēdējā minētā sprieduma izpratnē, var pamatot bailes no būtiska kaitējuma, kas definēts šajā tiesību normā.
- 19 Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa lūdz Tiesu norādīt, vai ir jāņem vērā, pirmkārt, personīgie faktori vai risks kļūt par “kriminālsodāmas vardarbības” upuri plaši izplatītas vardarbības situācijas dēļ un, otrkārt, individuālie apstākļi, kas nav personīgi, piemēram, darbs noteiktās profesijās un/vai tā veikšanas vietas, vai tas, ka ir jādodas uz noteiktām vietām, lai saņemtu pamatpakalpojumus.
- 20 Šī tiesa arī vēlas noskaidrot, kā, novērtējot būtiska kaitējuma esamību Direktīvas 2011/95 15. panta a) un b) punkta izpratnē, ir jāņem vērā plaši izplatītās vardarbības līmenis pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī, kāds minēts šīs direktīvas 15. panta c) punktā. It īpaši tā vēlas noskaidrot, vai no 2009. gada 17. februāra spriedumā *Elgafaji* (C-465/07, EU:C:2009:94, 39. punkts) ietvertās judikatūras izrietošā apvērsta korelācija starp pieteikuma iesniedzēja spēju pierādīt, ka viņš ir skarts konkrēti tādu apstākļu dēļ, kas saistīti ar viņa personīgajiem apstākļiem, un plaši izplatītās vardarbības pakāpi, kāda tiek prasīta, lai viņš varētu saņemt alternatīvo aizsardzību, ir piemērojama arī novērtējumam attiecībā uz minētā 15. panta b) punktā paredzēto būtisko kaitējumu, ja pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī ir augsts vispārējās vardarbības līmenis, bet ar to vien nepietiek, lai pamatotu alternatīvās aizsardzības piešķiršanu.
- 21 Visbeidzot iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai un kādos apstākļos, novērtējot alternatīvās aizsardzības pieteikumu, būtu jāņem vērā humanitārā situācija, kas atšķirībā no situācijas lietā, kura ir pamatā 2014. gada 18. decembra spriedumam *M’Bodj* (C-542/13, EU:C:2014:2452), ir tiešas vai netiešas sekas būtiska kaitējuma nodarītāja starptautiskā vai iekšējā bruņotā konfliktā veiktiem vardarbības aktiem un kas var izraisīt Hartas 1. un 4. panta un 19. panta 2. punkta pārkāpumu. Šī tiesa šajā ziņā precizē, ka tā atsaucas gan uz humanitāro situāciju, ko apzināti radījis būtiska kaitējuma nodarītājs, gan uz situāciju, kuru izraisītu šāda nodarītāja vienaldzīga attieksme pret bruņota konflikta sekām attiecībā uz civiliedzīvotājiem.
- 22 Šādos apstākļos *rechtbank Den Haag, zittingsplaats ’s-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenbosā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai Direktīvas [2011/95] 15. pants, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta g) punktu un 4. pantu, kā arī [Hartas] 4. pantu un 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot, vai pieteikuma iesniedzējam ir nepieciešama alternatīvā aizsardzība, vienmēr pilnībā un kopsakarībā ir jāizskata un jāizvērtē visi būtiskie aspekti, kas attiecas gan uz pieteikuma

iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan uz vispārējo situāciju izcelsmes valstī, pirms tiek noteikts, kura būtiskā kaitējuma izpausme, kas rada bažas, pamatojoties uz šiem aspektiem, var tikt pierādīta?

- 2) Ja Tiesas sniegtā atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai pieteikuma iesniedzēja individuālā stāvokļa un personīgo apstākļu novērtējums, veicot vērtējumu saskaņā ar Direktīvas [2011/95] 15. panta c) punktu, attiecībā uz kuru Tiesa jau ir precizējusi, ka tie šajā ziņā ir jāņem vērā, ir visaptverošāks nekā novērtējums, pamatojoties uz individualizācijas prasību Eiropas Cilvēktiesību tiesas [2008. gada 17. jūlija] sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti [(CE:ECHR:2008:0717JUD002590407)] izpratnē? Vai saistībā ar to pašu alternatīvās aizsardzības pieteikumu šos aspektus var ņemt vērā, veicot novērtējumu gan saskaņā ar Direktīvas [2011/95] 15. panta b) punktu, gan šīs direktīvas 15. panta c) punktu?
 - 3) Vai Direktīvas [2011/95] 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, novērtējot nepieciešamību pēc alternatīvās aizsardzības, tā sauktā progresīvā skala, attiecībā uz kuru Tiesa jau ir precizējusi, ka tā ir jāpiemēro, novērtējot apgalvotās bažas ciest būtisku kaitējumu [šīs direktīvas] 15. panta c) punkta izpratnē, ir jāpiemēro, arī novērtējot apgalvotās bažas ciest būtisku kaitējumu [tās] 15. panta b) punkta izpratnē?
 - 4) Vai Direktīvas [2011/95] 15. pants, skatot to kopsakarā ar [Hartas] 1. un 4. pantu, kā arī 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, izvērtējot, vai pieteikuma iesniedzējam ir nepieciešama alternatīvā aizsardzība, ir jāņem vērā humanitārā situācija, kas ir (ne)tiešas sekas būtiska kaitējuma nodarītāja darbībai un/vai bezdarbībai?”
- 23 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2022. gada 8. aprīļa lēmumu tiesvedība šajā lietā saskaņā ar Tiesas Reglamenta 55. panta 1. punkta b) apakšpunktu tika apturēta līdz galīgā nolēmuma pieņemšanai lietā *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Smagu un individuālu draudu jēdziens) (C-579/20).
- 24 Pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu atsaukšanas minētajā lietā un pēc tās izslēgšanas no reģistra ar 2022. gada 18. maija rīkojumu *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Smagu un individuālu draudu jēdziens) (C-579/20, EU:C:2022:416) tiesvedība šajā lietā 2022. gada 20. maijā attiecīgi tika atjaunota.

Par pieteikumu par paātrinātās tiesvedības piemērošanu

- 25 Iesniedzējtiesa ir lūgusi piemērot šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu paātrināto tiesvedību atbilstoši Reglamenta 105. pantam.
- 26 Pieteikuma pamatošanai šī tiesa būtībā ir norādījusi, ka, lai gan prasītāju uzturēšanās ir likumīga līdz brīdim, kad tā pieņems galīgo nolēmumu pamatlietā, X un Y nepilngadīgie bērni ir nedrošības situācijā. Šajā ziņā minētā tiesa ir norādījusi, ka attiecībā uz pieciem no sešiem X un Y nepilngadīgajiem bērniem kopš 2020. gada 22. aprīļa ir sniegta palīdzība ģimenei bērna audzināšanā un ka ir nopietni apdraudēta šo bērnu attīstība un viņi aug bīstamā un nestabilā izglītības kontekstā, kurā viņi ir agresijas liecinieki un upuri un cieš no emocionālas un fiziskas pamestības sajūtas. Piedevām iesniedzējtiesa ir uzsvērusi, ka X un Y ieskatā attiecīgās nedrošības konteksts izriet arī no pamatlietā aplūkotās tiesvedības ilguma, kā arī no neskaidrības par tās iznākumu.

- 27 Reglamenta 105. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Tiesas priekšsēdētājs pēc iesniedzējtiesas pieteikuma vai izņēmuma kārtā pēc savas ierosmes un pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerālvokāta uzklaušanās, atkāpjoties no šī reglamenta noteikumiem, var nolemt lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja lietas apstākļi prasa to izskatīt īsā termiņā, piemērot paātrinātu tiesvedību.
- 28 Šajā gadījumā 2022. gada 20. maijā Tiesas priekšsēdētājs pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerālvokāta uzklaušanās nolēma šī sprieduma 25. punktā minēto pieteikumu noraidīt.
- 29 Jāatgādina, ka paātrinātā tiesvedība ir procesuāls instruments, kas paredzēts, lai reaģētu uz ārkārtēji steidzamu situāciju (spriedums, 2023. gada 13. jūlijs, *Azienda Ospedale-Università di Padova*, C-765/21, EU:C:2023:566, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Taču iesniedzējtiesa nav norādījusi visus elementus, kas ļautu novērtēt šādas ārkārtēji steidzamas situācijas esamību, un it īpaši riskus, kuri rastos, ja šis lūgums tiktu izskatīts saskaņā ar parasto tiesvedību. Lai gan šī tiesa ir minējusi tādus riskus X un Y nepilngadīgo bērnu attīstībai, kas izriet no ģimenes, sociālā un izglītības konteksta, kurā viņi atrodas, tā tomēr nav pierādījusi, ka pastāv saikne starp tiesvedības Tiesā ilgumu un šo bērnu piedzīvotās nedrošības situācijas paildzināšanu. Turklāt minētā tiesa nav arī izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ paātrinātās tiesvedības piemērošana šajā lietā ļautu izvairīties no šādiem riskiem vai atrisināt šādu nedrošības situāciju, jo tiesiskā nenoteiktība, kas skar minētos bērnus attiecībā uz pamatlietā aplūkotās tiesvedības iznākumu, pati par sevi nevar pamatot paātrinātās tiesvedības piemērošanu (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2016. gada 27. jūnijs, S., C-283/16, EU:C:2016:482, 11. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Piedevām, lai gan tam pašam par sevi nav izšķirošas nozīmes, ievērojamais laiks, kas pagājis, pirmkārt, starp prasītāju starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegšanu un valsts sekretāra lēmumiem par šo pieteikumu noraidīšanu un, otrkārt, šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu, nav arguments par labu lēmuma pieņemšanai par paātrinātās tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2016. gada 27. jūnijs, S., C-283/16, EU:C:2016:482, 12. punkts).

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 32 Pirms tiek dota atbilde uz uzdotajiem jautājumiem, iesākumā jāatgādina, ka, tā kā Direktīva 2011/95 ir pieņemta, pamatojoties it īpaši uz LESD 78. panta 2. punkta b) apakšpunktu, tās mērķis citastarp ir ieviest vienotu alternatīvās aizsardzības sistēmu. Šajā ziņā no šīs direktīvas 12. un 34. apsvēruma izriet, ka viens no tās galvenajiem mērķiem ir nodrošināt, ka visas dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiskā aizsardzība, sniedzot tām piemērotu statusu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 23. maijs, *Bilali*, C-720/17, EU:C:2019:448, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 22. un 34. punkts).
- 33 Turpinājumā – no Direktīvas 2011/95 18. panta kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta f) punktā ietvertā termina “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” un 2. panta g) punktā ietvertā termina “alternatīvās aizsardzības statuss” definīciju izriet, ka šajā direktīvā minētais

alternatīvās aizsardzības statuss principā ir jāpiešķir ikvienam trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kuram, ja tas atgrieztos savā izcelsmes valstī vai savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu šīs pašas direktīvas 15. panta izpratnē (spriedums, 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 23. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 34 Visbeidzot ar Direktīvu 2011/95 no 2013. gada 21. decembra tika atcelta un aizstāta Padomes Direktīva 2004/83/EK (2004. gada 29. aprīlis) par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2004, L 304, 12. lpp.). Tomēr, tā kā šis izmaiņas normatīvajā regulējumā nav izraisījušas nekādus grozījumus ne alternatīvās aizsardzības piešķiršanas tiesiskajā režīmā, ne arī attiecībā uz konkrēto tiesību normu numerāciju, Direktīvas 2011/95 interpretācijā nozīmīga ir judikatūra saistībā ar Direktīvu 2004/83. It īpaši, tā kā Direktīvas 2011/95 15. panta formulējums ir identisks Direktīvas 2004/83 15. panta formulējumam, judikatūra, kas attiecas uz otro no minētajām tiesību normām, ir attiecināma uz pirmo no tām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 24. punkts).

Par pirmo jautājumu

- 35 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/95 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu, vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs var saņemt alternatīvo aizsardzību, kompetentajai valsts iestādei ir jāizvērtē visi nozīmīgie elementi gan saistībā ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju izcelsmes valstī, pirms tiek identificēts būtiskā kaitējuma veids, ko šie elementi, iespējams, ļauj pamatot.
- 36 Pirmkārt, ir jānorāda, ka 15. pantā paredzēts triju veidu “būtisks kaitējums”, kas var pamatot alternatīvās aizsardzības piešķiršanu personai, kurai gadījumā, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, pastāvētu reāls risks ciest šādu kaitējumu.
- 37 Pirmām kārtām, runājot par iemesliem, kas ietverti minētā 15. panta a) punktā, proti, “nāves sods vai eksekūcija”, un b) punktā, proti, “spīdzināšana vai necilvēcīga pazemojoša izturēšanās [...] vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana”, šis “būtiskais kaitējums” attiecas uz situācijām, kurās alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs ir konkrēti pakļauts īpaša kaitējuma veida riskam, un priekšnoteikums tam ir skaidra individualizācijas pakāpe (spriedumi, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 32. un 38. punkts, kā arī 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 25. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 38 No tā izriet – lai varētu piešķirt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvas 2011/95 15. panta a) un b) punktu, ir jāpastāv nopietniem un pierādītiem iemesliem uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs, ja viņš atgrieztos savā izcelsmes valstī vai savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, būtu konkrēti un individuāli pakļauts reālam nāvessoda, eksekūcijas, spīdzināšanas vai necilvēcīgas un pazemojošas izturēšanās, vai necilvēcīgas un pazemojošas sodīšanas riskam.

- 39 To paturot prātā, elementi, kas saistīti ar vispārējo situāciju attiecīgajā valstī, tostarp tie, kas attiecas uz vispārējo vardarbības un nedrošības līmeni šajā valstī, arī ir jāizvērtē, kad tiek novērtēta šāda riska esamība. Šāds vispārējais konteksts ļauj precīzāk novērtēt, cik lielā mērā pieteikuma iesniedzējs faktiski ir pakļauts riskam ciest būtisku kaitējumu, kas definēts Direktīvas 2011/95 15. panta a) vai b) punktā.
- 40 Otrām kārtām, attiecībā uz šīs direktīvas 15. panta c) punktā definēto kaitējumu, ko veido “smagi un individuāli draudi” pieteikuma iesniedzēja “dzīvībai vai veselībai”, ir jānorāda, ka šī tiesību norma attiecas uz kaitējuma risku, kurš ir “vispārīgāks” nekā tas, kas minēts šī paša panta a) un b) punktā. Tādējādi ir minēti “draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai”, nevis noteikta veida vardarbība. Turklāt šie draudi ir raksturīgi vispārējai bruņota konflikta situācijai, kas ir pamatā “plaši izplatītai vardarbībai”, un tas nozīmē, ka tā var skart personas neatkarīgi no to personīgajiem apstākļiem un identitātes, ja šāda vardarbība sasniedz tik augstu līmeni, ka ir pietiekams pamatojums uzskatīt, ka civiliedzīvotājam, ja tas atgrieztos konkrētajā valstī vai attiecīgā gadījumā – konkrētajā reģionā, tikai tāpēc vien, ka viņš atrastos šajā teritorijā, pastāvētu reāls minēto smago draudu risks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 26. un 28. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 41 No tā izriet, ka tādā ārkārtas situācijā kā iepriekšējā punktā aprakstītā konstatējumam par to, ka pastāv “smagu un individuālu draudu” risks Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkta izpratnē, netiek izvirzīts nosacījums, ka alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam būtu jāiesniedz pierādījums, ka viņš ir konkrēti skarts tādu elementu dēļ, kas saistīti ar viņa personīgajiem apstākļiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 43. punkts, kā arī 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 27. punkts).
- 42 Tomēr citās mazāk ārkārtējās situācijās elementi, kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, ir nozīmīgi. Tādējādi, jo lielākā mērā pieteikuma iesniedzējs spēj pierādīt, ka viņš ir skarts konkrēti tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar viņa individuālo stāvokli vai personīgajiem apstākļiem, jo zemāka būs plaši izplatītās vardarbības pakāpe, kāda tiek prasīta, lai viņš varētu saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvas 2011/95 15. panta c) punktu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 39. punkts, un 2014. gada 30. janvāris, *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, 31. punkts).
- 43 No tā izriet, ka Direktīvas 2011/95 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gan apstākļi, kas saistīti ar vispārējo situāciju izcelsmes valstī, it īpaši vispārējo vardarbības un nedrošības līmeni šajā valstī, gan apstākļi, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, var būt nozīmīgi elementi, kompetentajai valsts iestādei novērtējot ikvienu alternatīvās aizsardzības pieteikumu, neatkarīgi no konkrētā būtiskā kaitējuma veida 15. panta izpratnē, kas ir šāda novērtējuma priekšmets.
- 44 Šajā ziņā vēl ir jāuzsver, ka, lai gan katrs būtiska kaitējuma veids, kas minēts Direktīvas 2011/95 15. panta a)–c) punktā, ir patstāvīgs pamats, lai tiktu piešķirta alternatīvā aizsardzība, kuras nosacījumu pilnīga izpilde ir obligāta prasība šīs aizsardzības piešķiršanai, tomēr, kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumā 30., 40. un 41. punktā, ar šo pantu nav izveidota hierarhiska kārtība starp šiem dažādajiem būtiska kaitējuma veidiem un nav noteikta nekāda kārtība novērtējumam, vai pastāv reāls risks ciest kādu no šiem būtiska kaitējuma veidiem. Proti, pirmām kārtām, viens un tas pats starptautiskās aizsardzības pieteikums var

atklāt, ka pastāv risks, ka pieteikuma iesniedzējs, ja tas atgrieztos savā izcelsmes valstī vai savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, saskartos ar vairākiem būtiska kaitējuma veidiem. Otrām kārtām, vienu un to pašu elementu var izmantot, lai pamatotu, ka pastāv reāls risks ciest vairākus šī būtiskā kaitējuma veidus.

- 45 Otrkārt, šī sprieduma 43. punktā minēto Direktīvas 2011/95 15. panta interpretāciju apstiprina normatīvais konteksts, kurā šis 15. pants ir iekļauts.
- 46 Šajā ziņā vispirms no šīs direktīvas 4. panta, kas ietverts tās II nodaļā, kura attiecas uz “starptautiskās aizsardzības pieteikumu novērtēšanu”, un kas līdz ar to ir piemērojams gan pieteikumiem par bēgļa statusa piešķiršanu, gan arī par alternatīvās aizsardzības saņemšanu minētās direktīvas izpratnē, izriet, ka to faktu un apstākļu novērtējums, ar kuriem ir pamatots starptautiskās aizsardzības pieteikums, noris divos atsevišķos posmos. Pirmais posms attiecas uz tādu faktisko apstākļu konstatēšanu, kas var būt pierādījumi pieteikuma pamatojumam, savukārt otrais posms ir saistīts ar šo pierādījumu juridisko novērtējumu un ietver lēmumu par to, vai, ievērojot konkrēto lietu raksturojošos faktus, ir izpildīti šīs pašas direktīvas 15. pantā paredzētie materiāltiesiskie nosacījumi starptautiskās aizsardzības piešķiršanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 3. marts, *Secretary of State for the Home Department* (Palestīnas izcelsmes bēgļa bezvalstnieka statuss), C-349/20, EU:C:2022:151, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Lai gan saskaņā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 1. punktu dalībvalstis var pieprasīt, lai pieteikuma iesniedzējs pirmajā posmā pēc iespējas drīzāk iesniegtu visus elementus, kas nepieciešami, lai pamatotu viņa aizsardzības pieteikumu, tomēr dalībvalstu iestādēm vajadzības gadījumā ir aktīvi ar viņu jāsadarbojas, lai noteiktu un papildinātu attiecīgos pieteikuma elementus, turklāt šīs iestādes bieži vien ir labākā situācijā nekā pieteikuma iesniedzējs, lai piekļūtu noteikta veida dokumentiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 3. marts, *Secretary of State for the Home Department* (Palestīnas izcelsmes bēgļa bezvalstnieka statuss), C-349/20, EU:C:2022:151, 64. punkts un tajā minētā judikatūra), ņemot vērā, ka tad, ja pieteikuma iesniedzēja paziņojumos norādītie aspekti nav pamatoti ar dokumentāriem vai citādiem pierādījumiem, šiem aspektiem nav nepieciešams apstiprinājums, ja vien ir izpildīti šīs direktīvas 4. panta 5. punkta a)–e) apakšpunktā paredzētie kumulatīvie nosacījumi (spriedums, 2014. gada 2. decembris, A u.c., no C-148/13 līdz C-150/13, EU:C:2014:2406, 58. punkts).
- 48 Tāpēc, kā atzīts ģenerāladvokāta secinājumu 34. un 41. punktā, valsts iestādei, kuras kompetencē ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma novērtēšana, ir pienākums šī novērtējuma pirmajā posmā izvērtēt visus attiecīgās lietas nozīmīgos faktiskos apstākļus, kas var būt pierādījumi, pirms minētā novērtējuma otrajā posmā tiek noteikts, kāda veida būtisku kaitējumu, kas definēts šīs direktīvas 15. pantā, šie elementi, iespējams, ļauj pamatot, un nevar noraidīt elementus, kuri, iespējams, ir būtiski šī pieteikuma novērtējumā, pamatojoties vienīgi uz to, ka pieteikuma iesniedzējs tos ir norādījis, lai pamatotu tikai vienu būtiska kaitējuma veidu, kas definēts 15. pantā.
- 49 Turpinājumā – no minētās direktīvas 4. panta 3. punkta izriet, ka pie nozīmīgajiem elementiem, kuri šai iestādei ir jāņem vērā, novērtējot katru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, tostarp pieder gan “visi būtiskie fakti, kas attiecas uz izcelsmes valsti” šīs tiesību normas a) apakšpunkta izpratnē, gan “ieteikuma iesniedzēja individuālais stāvoklis un personīgie apstākļi” tās c) apakšpunkta izpratnē.
- 50 Tādējādi Tiesa ir atzinusi – pat ja starptautiskās aizsardzības pieteikumā, kas iesniegts saskaņā ar šīs pašas direktīvas 15. panta c) punktu, nav minēti apstākļi, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja situāciju, no šīs direktīvas 4. panta 3. punkta izriet, ka ir jāveic šāda pieteikuma individuāls

novērtējums, kurā, visaptveroši ņemot vērā visus attiecīgās lietas nozīmīgos apstākļus, ir jāievēro virkne šajā tiesību normā uzskaitīto elementu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 40. un 41. punkts).

- 51 Piedevām saskaņā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 4. punktu fakts, ka pieteikuma iesniedzējs jau ir bijis pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam vai tiešiem šādas vajāšanas vai kaitējuma draudiem, principā var būt nopietna norāde uz reālu pieteikuma iesniedzēja risku ciest būtisku kaitējumu, un tādējādi šie apstākļi, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja personīgajiem apstākļiem, vienmēr ir jāņem vērā, novērtējot, vai pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kas definēts šīs pašas direktīvas 15. pantā, neatkarīgi no šī kaitējuma veida.
- 52 Visbeidzot prasība starptautiskās aizsardzības pieteikumu novērtēt, ņemot vērā visus nozīmīgos elementus, tostarp tos, kas atgādināti šī sprieduma 49. punktā, un šajā nolūkā aktīvi sadarboties ar pieteikuma iesniedzēju, ir apstiprināta šīs direktīvas 8. panta 2. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 67. punkts), jo tajā kompetentajām valsts iestādēm ir noteikts pienākums, izvērtējot, vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam ir pieejama aizsardzība pret jebkāda veida būtisku kaitējumu izcelsmes valsts daļā saskaņā ar šīs tiesību normas 1. punktu, ņemt vērā gan vispārējos apstākļus šajā valsts daļā, gan pieteikuma iesniedzēja personīgos apstākļus.
- 53 Visbeidzot, treškārt, šī sprieduma 43. un 48. punktā izklāstītā Direktīvas 2011/95 15. panta interpretācija atbilst šīs direktīvas mērķiem, kādi atgādināti šī sprieduma 32. punktā. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu izvērtējums, kurā netiktu ņemti vērā visi nozīmīgie lietas apstākļi un it īpaši visi šīs direktīvas 4. panta 3. punktā uzskaitītie elementi, pirms tiek identificēts tās 15. pantā definētā būtiskā kaitējuma veids, ko šie elementi, iespējams, varētu pamatot, izraisītu to, ka tiktu pārkāpts minētajā direktīvā dalībvalstīm noteiktais pienākums identificēt personas, kurām patiesi nepieciešama šī aizsardzība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 10. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Jēdziens “smagi un individuāli draudi”), C-901/19, EU:C:2021:472, 44. punkts).
- 54 Piedevām šāda interpretācija atbilst Hartas 4. pantam un 19. panta 2. punktam, kuru priekšmets ir attiecīgi spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodu aizliegums, kā arī aizsardzība pārvietošanas, izraidīšanas vai izdošanas gadījumā un uz kuriem atsaucas iesniedzējtiesa. Šajā ziņā tomēr ir jānorāda: lai gan ir taisnība, ka šajās tiesību normās garantētās pamattiesības ir jāievēro, īstenojot Direktīvu 2011/95 un tātad arī novērtējot alternatīvās aizsardzības pieteikumus no šīs direktīvas 15. panta skatpunkta, minētajās tiesību normās, sniedzot atbildi uz šo prejudiciālo jautājumu, nav sniegta konkrēta papildu informācija par to, kāds tvērums ir prasībai šādā novērtējumā sistemātiski izvērtēt visus nozīmīgos elementus, kas attiecas gan uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju izcelsmes valstī (pēc analogijas skat. spriedumus, 2018. gada 25. jūlijs, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 129. punkts, un 2018. gada 4. oktobris, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 64. punkts).
- 55 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/95 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu, vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs var saņemt alternatīvo aizsardzību, kompetentajai valsts iestādei ir jāizvērtē visi nozīmīgie elementi gan saistībā ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju izcelsmes valstī, pirms tiek identificēts būtiskā kaitējuma veids, ko šie elementi, iespējams, ļauj pamatot.

Par otro jautājumu

- 56 Otrais jautājums ir uzdots tikai gadījumam, ja uz pirmo jautājumu tiktu sniegta noliedzīga atbilde. Lai gan tas ir tā un atbilde uz otrā jautājuma otro daļu izriet no apstiprinošās atbildes uz pirmo jautājumu tādējādi, ka apstākļiem, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, var būt nozīme, izvērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību gan attiecībā uz Direktīvas 2011/95 15. panta b) punktu, gan 15. panta c) punktu, tomēr otrā jautājuma pirmā daļa saglabā nozīmi.
- 57 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, lai novērtētu, vai pastāv reāls risks ciest “smagus un individuālus draudus dzīvībai vai veselībai” šīs direktīvas 15. panta c) punkta izpratnē, kompetentajai valsts iestādei starp dažādajiem nozīmīgajiem elementiem, kuri saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, ir jāņem vērā papildu elementi, nevis tikai tie, kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēja izcelsmi no kādas konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visekstrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras, it īpaši tās 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts), izpratnē, proti, teritorijas, kurā vardarbības pakāpe sasniedz tādu līmeni, ka personas izraidīšana uz šo valsti ir ECPAK 3. pantā garantētā spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās aizlieguma pārkāpums.
- 58 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai novērtētu, vai pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā tas definēts šajā tiesību normā, kompetentajai valsts iestādei ir jābūt iespējai ņemt vērā citus elementus, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, nevis tikai tā izcelsmi no kādas konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visekstrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” ECT 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts) izpratnē.
- 59 Šajā ziņā uzreiz jānorāda, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai principā ir nozīme Direktīvas 2011/95 15. panta interpretācijā. Pirmām kārtām, no LES 6. panta 3. punkta izriet, ka ECPAK 3. pantā garantētās pamattiesības ir viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem, kuru ievērošanu nodrošina Tiesa. Tātad, interpretējot šo tiesību tvērumu Savienības tiesību sistēmā, ir jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 28. punkts).
- 60 Otrām kārtām, no Direktīvas 2011/95 16. apsvēruma izriet, ka tās normu interpretācija ir jāveic, ievērojot Hartā, tostarp tās 4. pantā, atzītās pamattiesības (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 24. aprīlis, MP (Pagātnē piedzīvotas spīdzināšanas upura alternatīvā aizsardzība), C-353/16, EU:C:2018:276, 36. punkts). Atbilstoši Hartas 52. panta 3. punktam, ciktāl tās 4. pantā garantētās tiesības atbilst ECPAK 3. pantā garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā 3. pantā noteiktajām tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. novembris, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Izraidīšana – Medicīniskās kaņepes), C-69/21, EU:C:2022:913, 60. punkts un tajā minētā judikatūra), tomēr tas neliedz Savienības tiesībās minētajām tiesībām piešķirt plašāku aizsardzību. Tātad, interpretējot Hartas 4. pantu, kā minimālās aizsardzības līmenis ir jāņem vērā ECPAK 3. pants, kā to ir interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa (pēc analogijas skat. spriedumu, 2023. gada 22. jūnijs, K.B. un F.S. (Jautājuma izskatīšana pēc savas ierosmes krimināllietā), C-660/21, EU:C:2023:498, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 61 Piedevām no Paskaidrojumiem attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.) izriet, ka tiesības, kas ietvertas tās 19. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru nevienam nedrīkst pārvietot, izraidīt vai izdot kādai valstij, ja ir liela iespējamība, ka attiecīgo personu tur sodīs ar nāvi, spīdzinās vai citādi necilvēcīgi vai pazemojoši pret viņu izturēsies vai sodīs, sevī iekļauj atbilstošo Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par ECPAK 3. pantu, kuram minētais 19. panta 2. punkts būtībā atbilst (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 18. decembris, *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, 38. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2014. gada 18. decembris, *Abdida*, C-562/13, EU:C:2014:2453, 47. punkts). Tādējādi šai judikatūrai ir nozīme arī šo tiesību interpretācijā.
- 62 Tomēr Tiesa jau ir atzinusi, ka ECPAK 3. pantam būtībā atbilst Direktīvas 2011/95 15. panta b) punkts. Savukārt šīs direktīvas 15. panta c) punkts ir tiesību norma, kuras saturs atšķiras no ECPAK 3. panta satura un kurai tāpat ir jāveic autonoma interpretācija, it īpaši, lai nodrošinātu šai tiesību normai patstāvīgu piemērošanas jomu, vienlaikus ievērojot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 28. un 36. punkts).
- 63 Šajā ziņā jānorāda – ir taisnība, ka Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkts attiecas uz ārkārtas situāciju, kurā iekšēja vai starptautiska bruņota konflikta izraisītās plaši izplatītās vardarbības pakāpe ir tāda, ka pastāv nopietni un pierādīti iemesli uzskatīt, ka civiliedzīvotājam, kurš atgriezts attiecīgajā valstī vai reģionā, tāpēc vien, ka viņš atrastos šīs valsts vai reģiona teritorijā, pastāvētu reāls risks ciest smagus un individuālus draudus viņa dzīvībai vai veselībai.
- 64 Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 42. punktā, šī tiesību norma var attiekties arī uz citām situācijām, kurās, pirmkārt, plaši izplatītās vardarbības pakāpe, kas ir zemāka par to, kura raksturo šādu ārkārtas situāciju, apvienojumā ar, otrkārt, elementiem, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja personīgajiem apstākļiem, var konkretizēt reālo risku ciest smagus un individuālus draudus minētās tiesību normas izpratnē.
- 65 No tā izriet, ka šajās citās situācijās elementi, kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem un kas ir jāņem vērā kompetentajai valsts iestādei, noteikti pārsniedz faktu par izcelsmi no konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visekstrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras, it īpaši tās 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts), izpratnē.
- 66 Tādējādi Tiesas sniegtā Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkta interpretācija, lai gan tā ir pilnīgi saderīga ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru attiecībā uz ECPAK 3. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. februāris, *Elgafaji*, C-465/07, EU:C:2009:94, 44. punkts), piešķir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem aizsardzību, kas ir plašāka par to, kuru sniedz minētais 3. pants.
- 67 Ievērojot iesniedzējtiesas uzdotos jautājumus, kas atgādināti šī sprieduma 19. punktā, vēl ir jāprecizē, ka šīs direktīvas 4. panta 3. punkta c) apakšpunktā ietvertais to nozīmīgo elementu saraksts, kuri attiecas uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, nav izsmelošs, un tādējādi šī sprieduma 64. punktā minētajās situācijās alternatīvās aizsardzības piešķiršanas jomā kompetentajai valsts iestādei ir individuāli jānovērtē katrs atsevišķais gadījums, vajadzības gadījumā ņemot vērā visus citus elementus, kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem un kas var palīdzēt konkretizēt reālo risku ciest būtisku kaitējumu, kā tas definēts minētās direktīvas 15. panta

c) punktā, ņemot vērā plaši izplatītās vardarbības pakāpi attiecīgajā valstī vai reģionā. Šajā kontekstā par nozīmīgiem it īpaši varētu tikt atzīti tādi ar pieteikuma iesniedzēja privāto, ģimenes vai profesionālo dzīvi saistīti elementi, par kuriem var pamatoti pieņemt, ka tie palielinās risku, ka viņam, ja tas atgriezīsies savā izcelsmes valstī vai savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tiks nodarīts šāds būtisks kaitējums.

- 68 Turklāt kompetentajai valsts iestādei, kā atgādināts šī sprieduma 51. punktā, atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. panta 4. punktam ir jāņem vērā apstākļi, ka pieteikuma iesniedzējs jau ir bijis pakļauts būtiskam kaitējumam vai tiešiem šāda veida draudiem, ja vien nav dibinātu iemeslu uzskatīt, ka šis būtiskais kaitējums netiks atkārtots.
- 69 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai novērtētu, vai pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā tas definēts šajā tiesību normā, kompetentajai valsts iestādei ir jābūt iespējai ņemt vērā citus elementus, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, nevis tikai tā izcelsmi no kādas konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visekstrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” ECT 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts) izpratnē.

Par trešo jautājumu

- 70 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/95 15. panta b) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī valdošās plaši izplatītās vardarbības intensitāte varētu vājināt šajā tiesību normā definēto būtiskā kaitējuma individualizācijas prasību.
- 71 Šajā ziņā jāatgādina, kā norādīts šī sprieduma 37.–42. punktā, ka Direktīvas 2011/95 15. panta b) punktā definētā būtiskā kaitējuma priekšnoteikums ir skaidra individualizācijas pakāpe.
- 72 Kā atgādināts šī sprieduma 38. punktā, minētās direktīvas 15. panta a) un b) punktā paredzētais kaitējums, kas saistīts ar “nāves soda vai eksekūcijas” un “spīdzināšanas vai necilvēcīgas pazemojošas izturēšanās [..] vai necilvēcīgas vai pazemojošas sodīšanas” risku, attiecas uz situācijām, kurās alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs ir konkrēti un individuāli pakļauts īpaša kaitējuma veida riskam.
- 73 Lai gan, kā uzsvērts šī sprieduma 39. punktā, šādos gadījumos ir jāizvērtē arī nozīmīgie elementi, kas saistīti ar vispārējo situāciju pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī, tostarp it īpaši tie, kas attiecas uz vispārējo vardarbības un nedrošības līmeni šajā valstī, tomēr tas, ka minētajā valstī pastāv vardarbības un nedrošības līmenis, neatkarīgi no tā, cik tas ir ievērojams, nevar vājināt tā nosacījuma piemērojamību, saskaņā ar kuru, lai pastāvētu reāls būtiska kaitējuma risks Direktīvas 2011/95 15. panta a) un b) punkta izpratnē, attiecīgā gadījumā ņemot vērā šādu vardarbības līmeni, ir jāpierāda, ka pieteikuma iesniedzējs, ja tas atgrieztos šajā pašā valstī, reāli riskē konkrēti un individuāli saskarties ar šādu kaitējumu.
- 74 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/95 15. panta b) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī valdošās plaši izplatītās vardarbības intensitāte nevar vājināt šajā tiesību normā definēto būtiskā kaitējuma individualizācijas prasību.

Par ceturto jautājumu

- 75 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkts kopsakarā ar Hartas 1. un 4. pantu, kā arī 19. panta 2. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka humanitārā situācija, kas ir tiešas vai netiešas sekas būtiska kaitējuma nodarītāja starptautiskā vai iekšējā bruņotā konfliktā darbībai un/vai bezdarbībai, ir jāņem vērā, novērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 15. panta c) punkta izpratnē.
- 76 Eiropas Komisija apgalvo, ka šis jautājums nav pieņemams, būtībā uzsvērdama, ka, ievērojot elementus, ar kuriem ir pamatoti pamatlietā aplūkoti starptautiskās aizsardzības pieteikumi, atbilde uz minēto jautājumu nav nepieciešama pamatlietas atrisināšanai un ka iesniedzējtiesas nolēmumā katrā ziņā nav ietverta šim nolūkam vajadzīgā informācija un precizējumi.
- 77 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa ir uzdevusi atbilstoši pašas noteiktajam tiesiskajam regulējumam un faktiskajiem apstākļiem un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas nozīmīguma prezumpcija, tomēr ar LESD 267. pantu izveidotā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments, ar kuru Tiesa sniedz valsts tiesām Savienības tiesību interpretācijas elementus, kas tām ir nepieciešami, lai atrisinātu tajās izskatāmos strīdus. Prejudiciālā nolēmuma procedūras pamatā ir nevis konsultatīvu viedokļu sniegšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan nepieciešamība faktiski atrisināt strīdu. Kā izriet no LESD 267. panta formulējuma, lūgtajam prejudiciālajam nolēmumam ir jābūt “vajadzīgam”, lai iesniedzējtiesa varētu “sniegt spriedumu” lietā, kuru tā izskata (spriedums, 2020. gada 14. maijs, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU un C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 167. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 78 Tādējādi ir absolūti nepieciešams, kā noteikts Reglamenta 94. panta a) punktā, lai lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu ietverts to faktu kopsavilkums, kuriem ir nozīme un kurus ir konstatējusi iesniedzējtiesa, vai vismaz to faktu izklāsts, uz kuriem ir balstīti jautājumi (spriedums, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Šajā gadījumā, kā norādīts šī sprieduma 11., 12. un 15. punktā, starp elementiem – kādus ir norādījuši prasītāji un konstatējusi kompetentā valsts iestāde, kā arī iesniedzējtiesa –, ar kuriem ir pamatoti pamatlietā aplūkoti starptautiskās aizsardzības pieteikumi, ir ietverti fakti, kas attiecas uz vispārējo vardarbības un nedrošības līmeni Lībijā, sarežģītajiem dzīves apstākļiem Tripolē, kā arī no tā izrietošo “humanitāro situāciju”.
- 80 Tomēr no minētajiem elementiem, kā tie ir izklāstīti lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, nekādi neizriet, ka šāda humanitārā situācija būtu tiešas vai netiešas sekas būtiska kaitējuma nodarītāja starptautiskā vai iekšējā bruņotā konfliktā Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkta izpratnē darbībai un/vai bezdarbībai.
- 81 Turklāt iesniedzējtiesa nav norādījusi, kas būtu attiecīgo darbību un/vai bezdarbības veicējs un kādas būtu šo darbību un/vai bezdarbības izpausmes.
- 82 No tā izriet, ka iesniedzējtiesa nav pietiekami atklājusi, kādā ziņā atbilde uz ceturto jautājumu ir nepieciešama, lai tā varētu atrisināt pamatlietu, un tā nav arī pietiekami izklāstījusi faktus, uz kuriem ir balstīts šis jautājums.

83 Šādos apstākļos ceturtais jautājums ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu 15. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka,

lai noteiktu, vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs var saņemt alternatīvo aizsardzību, kompetentajai valsts iestādei ir jāizvērtē visi nozīmīgie elementi gan saistībā ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, gan vispārējo situāciju izcelsmes valstī, pirms tiek identificēts būtiskā kaitējuma veids, ko šie elementi, iespējams, ļauj pamatot.

2) Direktīvas 2011/95 15. panta c) punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka,

lai novērtētu, vai pastāv reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā tas definēts šajā tiesību normā, kompetentajai valsts iestādei ir jābūt iespējai ņemt vērā citus elementus, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja individuālo stāvokli un personīgajiem apstākļiem, nevis tikai tā izcelsmi no kādas konkrētas valsts teritorijas, kurā norisinās “visekstrēmākie vispārējas vardarbības gadījumi” ECT 2008. gada 17. jūlija sprieduma NA. pret Apvienoto Karalisti (CE:ECHR:2008:0717JUD002590407, 115. punkts) izpratnē.

3) Direktīvas 2011/95 15. panta b) punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī valdošās plaši izplatītās vardarbības intensitāte nevar vājināt šajā tiesību normā definēto būtiskā kaitējuma individualizācijas prasību.

[Paraksti]